

skulle dømme i hans Sag. Jeg troer altsaa, at jeg har gjort, hvad der stod i min Magt, for at tilveiebringe de Kjendsgjerninger, det ærede Medlem har forlangt. At Stuttericommissionens Dom gaaer i en heelt anden Retning end det ærede Medlems, kan naturligtvis ikke Andet end glæde mig, og da det ærede Medlem selv sagde, at han ikke var speciel sagkyndig, synes det mig dog, at han maa tillægge den Dom nogen Betydning, der er afgiven af sagkyndige Mænd, som ikke jeg har udpeget, men som ere udpegede i Løbet af de senere Aar, siden Loven af 1862 kom tilveie, for paa Statens Vegne at lede Dyrskuer og Hingsteskuer rundt omkring i Landet. Naar dette sagkyndige Eksempel altsaa gaaer ud paa, at Stutteriet i Løbet af de to Aar, siden dets Anliggender sidst vare under Forhandling her, har gjort synlig Fremgang, forekommer det mig, at denne Kjendsgjerning kun kan tale i een Retning, nemlig i den, at da Forsøget med Fortsættelsen hidtil er lykkedes, bør man vedblive dermed. Jeg kan ikke see, hvorledes man støttet paa denne Kjendsgjerning, kan komme til det Resultat, hvortil det ærede Medlem er kommet, nemlig at dette Forsøg nu maa afbrydes; det vilde være at kaste de 20,000 Rd., som sidste Gang bleve bevilgede til Stutteriet, fuldstændig i Vandet. Man bevilgede dem jo for at gjøre et Forsøg; dette har hidtil viist sig heldigt, men ikke desto mindre vil man dræbe Stutteriet, og ergo vil man kaste de 20,000 Rd. i Vandet. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds mindede om, at der endog havde foreligget en af Rigsdagen vedtagen særlig Lov om Stutteriets Nedlæggelse, som ikke havde faaet kongelig Stadfæstelse, og han vilde, saavidt jeg forstod, benytte denne Kjendsgjerning som et Beviis for, hvilken besynderlig Høflighed den daværende og den nuværende Indenrigsminister have viist i dette Spørgsmaal. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem af denne Kjendsgjerning tilligemed af, hvad der er fulgt efter, vilde kunne have draget en anden Slutning, nemlig den, at Indenrigsministeren i saa høj Grad er overbeviist om Nytten og Nødvendigheden af et Stamstutteri, at han endog har under-

kastet sig den ikke lille Ubehagelighed at indstille en af Rigsdagen vedtagen Lov til Negtelse af kongelig Stadfæstelse. Derved troer jeg, at jeg noksom har viist, hvilken Betydning jeg tillægger Stamstutteriet, og denne Betragtning kan ikke i mindste Maade forandres, fordi Andre ville betragte Stutteriet som et Legetoi. — Det ærede Medlems Referat af den af mig forelagte Beretning om Stutteriet viste, hvor let det er at læse en og samme Ting paa 2 forskellige Maader, og da han ikke har villet lade Thinget beholde dets eget Indtryk af denne Beretning, som foreligger for Alle, men har troet det nødvendigt at veilede Thinget til den rette Forstaaelse deraf, maa jeg, hvor nødtigt jeg end gjør det, følge ham paa denne Veie. Der var saa at sige ikke et eneste Punkt i Beretningen, som tilfredsstillede ham, og en almindelig Anerkjendelse af Beretningen, som undslap det ærede Medlem i Slutningen af hans Foredrag, har vel ikke meget at betyde overfor denne Kritik af hver enkelt Deel af Beretningen. Jeg maa, ligesom det ærede Medlem, begynde med at omtale de nye Anskaffelser, med Hensyn til hvilke han ankede over, at de, forsaavidt der var skeet Noget i den Retning, som Beretningen angav, maatte være gaaede meget hemmeligt for sig. Jeg har ganske viist ikke ladet opslaae paa Gadehjørnerne, at Stutteriet søgte Heste af den og den Art til at møde der og der, thi det maatte jeg ansee for fuldstændig overflødigt og ikke førende til Noget, idet denne Veie netop blev forsøgt for 7 til 8 Aar siden, da man ogsaa søgte nye Heste til Stutteriet, uden at man derved kom videre, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at naar Udbyttet af Indkjøbene kun er blevet disse 6 Individer, er det ingenlunde, fordi man har ladet det mangle paa Sver for at skaffe brugbare Individer. Det fremgaaer ogsaa — saavidt jeg erindrer — af Beretningen, at de 2 Heste, som ere erhvervede hos Krigsbestyrrelsen, vare de 2 eneste af alle dem, der vare i Krigsbestyrrelsens Eie, som vare brugbare for Stutteriet; hver eneste Hest, som Staten eter, er gennemmonstret, ikke af mig personlig, men paa Stutteriets Vegne, for at finde brugbare Individer, og disse 2 ere de eneste, der